



Twee prachtige blauwe ogen, omlijst met de sierlijkste wimpers ooit bij een man gezien, kijken mij indringend aan. Langzaam zink ik weg in het diepe blauw, alsof ik in een zee zwem, omgeven door helder water. Je weet wel: witte stranden, wuivende palmbomen, met een rietje uit een kokosnoot drinken. Oh, die ogen... Ze trekken mij mee, dieper en dieper...

‘Meneer Hamilton, wat is hierop uw antwoord?’ De warme stem van de ambtenaar die ons huwelijk voltrekt.

‘Ja, ik wil.’

Klonk daar nou een snik in zijn stem? Ach gossie. De lieve schat. Het is voor hem natuurlijk ook de mooiste dag van zijn leven. ‘En u, Madeleine van Breukelum. Neemt u meneer Hamilton tot uw wettige echtgenoot, in goede en in slechte tijden...’

Met moeite weet ik mijn blik uit die twee blauwe zeeën te trekken en kijk even over mijn schouder de zaal in. Zo ver mijn oog reikt zitten flink opgedofte, feestelijk geklede mensen. Gescheiden door een gangpad, dat tot in de puntjes versierd is met verse bloemen en zijden linten in zachte pastelkleuren. Op de vloer liggen zoetgeurende rozenblaadjes. Precies zoals ik het wilde hebben. Tot in de kleinste details georganiseerd. Door mijzelf uiteraard.

Vooraan zitten pap en mam te glunderen. Het had even geduurd maar na een diepgaande kennismaking hebben ze meneer Hamilton als hun toekomstige schoonzoon aanvaard.

Het minieme leeftijdsverschil (wat is nou negen jaar op een mensenleven?) toch geaccepteerd. Mama geeft mij een knip-oog, een zwarte afdruk van haar mascara blijft onder haar linkeroog achter. Altijd waterproof op bruiloften en begravenissen, mam. Papa pakt haar hand vast en knijpt er even zachtjes in.

‘Madeleine van Breukelum, wat is hierop uw antwoord?’

Wat klinkt die stem toch ver weg?

‘Madeleine?’

‘Madeleine!’

En waarom is die huwelijksambtenaar ineens zo streng?

‘Madeleine, geef eens antwoord!’

Abrupt kijk ik naar voren.

Weg blauwe zee. Weg bloemen in pasteltinten. En waar zijn nou die rozenblaadjes gebleven?

‘Madeleine, pak je spullen maar. Ga maar naar de coördinator voor een aantekening op je strafkaart.’ Meneer Van Zuilen staat mij, met de handen in zijn zij, vreemd aan te kijken.

‘Ik?’ Mijn stem klinkt raar.

Word ik eruitgestuurd?

Om mij heen klinkt verbaasd gefluister. ‘Van Breukelum. Een aantekening? Nog nooit meegemaakt.’

Nee, dat klopt. Dit kan toch ook niet waar zijn! Priemende blikken van mijn klasgenoten laten mijn lichaamstemperatuur stijgen. Mijn strafkaart is al vier jaar leeg. Smetteloos. Onberispelijk.

‘Dames en heren. Kunnen we even stil zijn. Madeleine, maak even tempo dan kunnen wij weer verder met het bespreken van Multatuli.’ Ondertussen schrijft hij een zin op het bord uit het boek *Max Havelaar*.

De verbazing om mij heen verandert langzaam in gegniffel.

Ik moet iets doen. Dit kan echt niet.

‘Sorry, meneer Van Zuilen. Ik kan nu wel antwoord geven op uw vraag. Ik weet zeker dat ik het weet.’ Een irritant tintelend gevoel kruipt onder mijn kleren omhoog richting mijn hals. Zweetdruppeltjes die zich met alle kracht door mijn poriën naar buiten proberen te persen.

‘Daar is het nu te laat voor, Madeleine. Ik weet niet wat er aan de hand is want zo ken ik jou niet. Normaal gesproken ben juist jij altijd de meest geïnteresseerde leerling van deze klas. Maar de halve les zit je voor je uit te staren.’

Halve les, beetje overdreven lijkt me. Vijf minuten. Hooguit. Toch? Het boek van Mieke naast mij is opengeslagen op bladzijde 28. Ik kijk naar mijn boek en moet concluderen dat ik blijkbaar op bladzijde 14 al ben afgedwaald. Voordat ik mij buk om mijn tas te pakken, werpt meneer Van Zuilen nog een korte blik op mij. Jemig, hij hoeft toch niet zo streng te doen. Snel stop ik de boeken in mijn tas en loop met opgeheven hoofd het lokaal uit. Een stijlvolle afgang is het enige dat mij nog rest.





‘Nou, dat ik dit toch nog eens mag beleven. Madeleine die uit de klas wordt gestuurd,’ zegt de coördinator smalend. Nou ja zeg, alsof hij al jaren zit te wachten om een stempel op mijn kaart te mogen zetten. Tsss, alsof het zijn enige hobby is.

In de gang verderop ga ik op een bankje zitten en steek de strafkaart weer achterin mijn agenda. Meneer Van Zuilen had ook wel gelijk. Waarom lette ik dan niet gewoon op? Een beetje zitten dagdromen. Maar het uur Engels daarvoor, van meneer Hamilton, was ook zo fijn geweest. Ik pak de SO Engels uit mijn tas. Een 9,5 staat er met rode pen in de rechterbovenhoek geschreven. En om het cijfer heen is een bloemetje getekend. Door hem. Het zoveelste bewijs. Naast die knip-oog van twee weken geleden. En de complimentjes over mijn handschrift. Vanbinnen word ik warm. Verliefd zijn doet rare dingen met mij. Ik heb mijzelf niet meer onder controle en dat is niks voor mij.

Ik sta op om alvast naar het volgende lokaal te lopen maar dan valt mijn oog op een A4'tje. Scheef hangend op het mededelingenbord, vastgeklemd door vier gele smiley-magneetjes.

Feestavond zoekt organisator

15 mei is het weer zover. De jaarlijkse feestavond voor alle leerlingen en docenten van het Michiel de Ruyter College. Volgens traditie zoeken wij ook dit jaar weer een bovenbouwleerling die dit feest gaat organiseren. Over welke kwaliteiten moet je beschikken?

- Organisatorisch talent
- Creativiteit
- Financieel inzicht
- Leiding kunnen geven aan een team
- Veel enthousiasme
- Stiptheid

Uiteraard mag diegene zelf een team van leerlingen uitkiezen voor de uitvoering van de plannen.

Iets voor jou?

Geef je op voor vrijdag a.s. bij Dhr. Verschure.

Dit is voor mij! Op mijn lijf geschreven. Deze kwaliteiten bezit ik al vanaf mijn geboorte. Waarom hebben ze er niet meteen mijn naam bij geschreven? Ik lees het nog een keer snel door. Organisatorisch talent (al mijn kinderfeestjes zelf ge-



organiseerd), creativiteit (misschien iets minder, maar creativiteit wordt toch echt vaak overgewaardeerd), financieel inzicht (lid van de juniorbeleggingsclub), leiding kunnen geven (zit gewoon in mijn DNA), enthousiasme (één en al), stiptheid (10 minuten te vroeg is eigenlijk al te laat). Dus...

Ik strijk met mijn hand over de tekst alsof ik er op deze manier bezit van wil nemen. Automatisch verschuiven mijn vingers de smiley-magneetjes waardoor het A4'tje netjes recht komt te hangen.

Dit wordt mijn avond!





Meteen na het achtste uur, een langdradig uur Duits van meneer Hupkes, loop ik naar de kamer van meneer Verschure. Een goudkleurig bordje, waarin met sierlijke letters ‘Rector’ is gegraveerd, hangt midden op de eikenhouten deur. Nog één keer diep inademen. Blouse gladstrijken. Geen losse haren uit mijn paardenstaart. Perfect. Ik schraap mijn keel en klop aan.

‘Binnen,’ klinkt het gedempt vanaf de andere kant van het donkere eikenhout. Mijn buik krimpt kort samen. Kom op! Je kunt het! Trouwens, wie moet het anders doen? Ik open de deur en stap naar binnen.

‘Goedemiddag Madeleine. Vertel. Wat brengt jou hier?’ De rector kijkt mij met zijn lichte vriendelijke ogen aan.

‘Hallo meneer Verschure. Graag wil ik mij aanmelden als organisator voor het jaarlijkse schoolfeest.’

‘Zo, zo. Dus jij durft het aan.’ Hij laat zich in zijn bureaustoel naar achteren zakken, zijn handen gevouwen over zijn borstkas. ‘Het grote schoolfeest. Het feest waar, als het goed is, de rest van het jaar over gesproken wordt.’

Ik doe een stapje naar voren en sta nu vlak voor zijn bureau. ‘Ik weet zeker dat ik het kan. Ik zal u niet teleurstellen, meneer Verschure.’

‘Mij teleurstellen? Dat is het laatste waar je je zorgen om moet maken. De hele school wil niet teleurgesteld worden. Het is een zware taak. Ook de plaatselijke krant stuurt een

journalist, wist je dat? En er komt een stuk in de schoolkrant en op de schoolwebsite.’

Zei hij daar nou journalist? Dat is een goeie. ‘Excuses. Een momentje hoor.’

Meteen pak ik mijn mobieltje en typ het in mijn notities. *AD, NRC, Trouw en De Telegraaf uitnodigen. Check!*

Ik kijk op van het scherm. ‘Ik weet het. Een hele verantwoordelijkheid. Heeft nog iemand anders zich aangemeld?’

Meneer Verschure laat een schamper lachje horen. ‘Nee. Weinig leerlingen zijn moedig genoeg. Maar toch moet ik het eerlijk doen. Iedereen krijgt een kans. Tot vrijdag is de inschrijving. Dan maak ik tijdens de eerste pauze via de intercom bekend wie de organisator van dit jaar is. Maar eerlijk gezegd staan ze niet te dringen. Iedereen wil graag een feest, maar het organiseren?’

‘Ik wel. Ik heb vandaag al zitten brainstormen over de hapjes, en de muz...’

Meneer Verschure gebaart met zijn handen dat ik moet stoppen en begint te lachen. ‘Ik had van jou ook niets anders verwacht, Madeleine. Maar geduld. Vrijdag in de eerste pauze.’

Ik sluit de deur achter me en loop door de gang. Zo, dat is geregeld. Wat kan hieraan nog verkeerd gaan?





Later die middag sta ik in mijn slaapkamer en kijk met een tevreden blik naar mijn MaddiePlan. Met een zwarte markeerstift vul ik de feestavond in. Perfect! Zo mooi hoe alles in elkaar past.

Toekomstplanning Madeleine van Breukelum

	<u>DOELEN</u>	<u>MIDDELEN</u>
<input checked="" type="checkbox"/> Dit schooljaar	<input checked="" type="checkbox"/> klas 4 atheneum <input type="checkbox"/> voorzitter debatgroep <input type="checkbox"/> schoolfeest organiseren!!! <input type="checkbox"/> meneer H.	<input checked="" type="radio"/> hard werken <input checked="" type="radio"/> vaker trakteren <input checked="" type="radio"/> alles!!! <input type="radio"/> schoolfeest
<input type="checkbox"/> Volgend jaar	<input type="checkbox"/> klas 5 atheneum	<input type="radio"/> hard werken
<input type="checkbox"/> Over twee jaar	<input type="checkbox"/> eindexamen atheneum	<input type="radio"/> studiefinanciering aanvragen <input type="radio"/> inschrijven vervolgopleiding <input type="radio"/> kamer huren
<input type="checkbox"/> Na middelbare school	<input type="checkbox"/> eerste jaar universiteit rechtsgeleerdheid <input type="checkbox"/> tweede jaar rechten <input type="checkbox"/> derde jaar rechten/bachelor <input type="checkbox"/> vierde jaar rechten <input type="checkbox"/> behalen master cum laude <input type="checkbox"/> verloving meneer H.	<input type="radio"/> propedeuse cum laude <input type="radio"/> verlovingsringen <input type="radio"/> ontmoeting met zijn ouders <input type="radio"/> ontmoeting met mijn ouders

<input type="checkbox"/> Na universiteit	<input type="checkbox"/> start carrière bij het beste advocatenkantoor	<input type="radio"/> aankoop eerste huis
	<input type="checkbox"/> huwelijk	<input type="radio"/> evt. verhuizing Engeland
<input type="checkbox"/> Zo snel mogelijk	<input type="checkbox"/> eerste kind	<input type="radio"/> meneer H.
		<input type="radio"/> meneer H.
<input type="checkbox"/> Twee jaar later	<input type="checkbox"/> tweede kind	<input type="radio"/> een au pair
		<input type="radio"/> meneer H. + groter huis
		<input type="radio"/> misschien een hond
		<input type="radio"/> uitlaatservice regelen

Ik neem een slokje thee. De warme vloeistof vermengt zich met mijn tevredenheid over mijn plan. Dit kan niet beter. Het schoolfeest organiseren. Hoe geweldig zou dat staan op mijn cv. De universiteit zal onder de indruk zijn als ze dat lezen. Ze nemen mij straks graag aan. Wat? Ze zullen in de rij staan. ‘Madeleine, kom bij ons studeren in Leiden.’

‘Nee, op onze universiteit in Groningen. Veel beter.’

Of wie weet wel...

‘Madeleine, welcome at our university, your cv is outstanding.’

Cambridge of Oxford.

Maar dat is nog niet alles. Ik draai mij om en loop naar de ingelijste foto boven mijn bed. Een uitvergroting uit het smoe-lenboek van het Michiel de Ruyter College. Ik neem nog een slokje thee en zucht. ‘Meneer Hamilton...’

Van Britse afkomst en dan dat accent van hem. Als hij begint te praten voor de klas, dan... dan... oooh... ‘Zo sexy’. Ik schrik ervan als ik die woorden hardop uit mijn eigen mond hoor komen. Waar komt dat nou opeens weer vandaan?

Zou het die klassieke uitstraling van hem zijn? Die aristocratische trekjes? Mijn klasgenoten vinden hem maar een droge 'scone'.

Ik volg de lijnen van zijn gezicht. Van zijn sterke kin tot aan het hoge voorhoofd. Wie weet stroomt er wel blauw bloed door zijn aderen? Je weet maar nooit. Toch maar eens zijn stamboom uitpluizen. Hij heeft wel iets weg van prins William. Misschien een verre neef? Ai, als kaalheid maar niet in de familie zit.

Mmm, die stamboom is geen slecht idee. Een goede manier om eindelijk zijn voornaam te weten te komen. Meneer Hamilton klinkt zo afstandelijk. De schoolgids verraadts helaas niks over zijn voornaam behalve de letter E.

Drs. E. Hamilton, docent Engels bovenbouw.

Er is ook niks op internet te vinden. Voor social media heeft hij blijkbaar geen tijd.

Mijn fantasie komt weer op gang. Het grote 'E-Vraagstuk'.

Eric? Nee, te gewoontjes. Met zijn achtergrond moet hij toch zeker een mooie klassieke naam hebben. Edmond of zoiets.

'Eathon Hamilton.' Zo hardop gezegd klinkt het niet slecht. Of Eldrick of Emerson.

'Emerick Hamilton. Emerick en Madeleine. Madeleine en Emerick.' De namen rollen door mijn mond, alsof ik op een toffee sabbel. En hoe vaker ik het doe, hoe lekkerder het klinkt.

'Het moet zo zijn, meneer Hamilton. Jij en ik.' Met mijn vinger strijk ik over zijn donkerbruine haar.

Een zoemend geluid klinkt vanaf mijn bureau. Mijn telefoon. WhatsAppje van mama.

Hallo Madeleine, Papa blijft vannacht in Brussel voor een onderhandeling. Ik ben heel laat thuis. Heb Emiel gevraagd om voor je te koken. Fijne avond.

Niet de eerste keer maar toch ben ik teleurgesteld. Ik was zo benieuwd naar hun reactie. Hun dochter die het grote feest gaat organiseren. Dan zouden ze echt trots kunnen zijn. Sinds papa en mama allebei tegelijkertijd op hun werk promotie hebben gemaakt, zie ik ze een stuk minder vaak. Maar ik begrijp als de beste dat een goede carrière heel belangrijk is en dat daar veel tijd in gaat zitten. Nou ja. Het is niet anders. Ik toets een antwoord op mijn telefoon.

Oké.

Een langer antwoord is overbodig weet ik uit ervaring. Ik zie dat mama alweer offline is. Vast weer één of andere vergadering over ‘marketing programma’s tackelen en targets opschalen’. Alsof ze daar op haar werk een heel andere taal spreken.

Goed. De feestavond. Ik pak een leeg A4’tje en ga achter mijn bureau zitten. De grote vraag is natuurlijk: Wat zou meneer Hamilton leuk vinden? Ik sluit mijn ogen en probeer mij de perfecte avond voor te stellen. Het moet stijlvol zijn, klasse hebben, zeker niet ordinair of te gewoontjes. Ten eerste moet er een dresscode zijn. Galajurken en smokings. Hoe geweldig zou dat zijn. Bij de entree krijgt iedereen een glas champagne. Alcoholvrij natuurlijk. Oh, en niet vergeten de hapjes. Ik krabbel snel wat ideetjes op het papier.



Ik kijk tevreden naar mijn lijstje. Dit lust meneer Hamilton vast wel. Thuis zal hij dit wel gewend zijn. Over de muziekkeuze hoef ik niet lang na te denken. Hij doet altijd erg geheimzinnig over zijn privéleven. Toch ving ik laatst, vlak voor de les begon, een gesprekje op tussen hem en een paar jongens uit de klas.

‘Ik hou echt van The Classics. Zo meeslepend, zo indringend, dat voel je tot in je botten,’ had hij gezegd. Dit kan dus niet missen en ik schrijf op:



Dit is wat je noemt Classic. Eens kijken. Wat nog meer? Spelletjes, altijd leuk.



Misschien kan ik wel samen met hem cricket spelen. Dan kan hij mij het spel uitleggen. Samen op het veld. Meneer Hamilton achter mij, lichtjes over mij heen gebogen, lichaam tegen lichaam. Met zijn armen om mij heen houden we samen de cricketbat vast. Zijn zachte handen op die van mij. De geur van aftershave, zijn adem in mijn hals. Een licht gekriebel op mijn huid. Mmmm...

YES



Niet veel later hoor ik autobanden over het grindpad voor ons huis. Ik loop naar het raam en zie een bestelbusje op de oprit stoppen. Is het al zo laat? De deur aan de bestuurderskant zwaait open en een forse, kale man stapt naar buiten. Emiel. Mooi, ik krijg al trek.

Ik ren snel naar beneden om alvast de deur voor hem te openen. De achterdeur van het bestelbusje staat open. Twee benen steken er aan de achterkant uit.

Catering Het Preuvenement staat in sierlijke letters op de zijkant van het busje. *Voor al uw feesten, partijen en zakelijke bijeenkomsten.*

‘En voor al uw kinderen die alleen thuis zijn terwijl u werkt,’ mompel ik.

Emiel komt tevoorschijn en loopt met een doos in zijn handen op mij af.

‘Hé schat. Vandaag is het zalm op de huid gebakken, met wilde rijst, pompoenpuree en gesauteerde artisjokharten. Door je moeder telefonisch besteld. Ik hoop dat je het lust.’

Artisjokharten! Die gaan straks regelrecht de klike in. Wanneer onthoudt mama nou eens dat ik artisjokken haat. Ik krijg er altijd rode bultjes van.

Emiel kijkt mij afwachtend aan. Hij kan er ook niets aan doen. ‘Klinkt lekker, Emiel,’ zeg ik meteen en ik pak de doos van hem aan.

Nog even blijft hij op de stoep staan. ‘Zijn ze allebei weer eh...’